

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 10 sierpnia 2015 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi- Śródmieścia w Łodzi w sprawie z powództwa Syndyka Masy Upadłości (...) Spółki Akcyjnej w upadłości likwidacyjnej w Ł. przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. o zapłatę kwoty 7.381 zł w pkt 1 – zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 20,44 zł, w pkt 2 – oddalił powództwo w pozostałym zakresie, w pkt 3 – umorzył postępowanie w zakresie kwoty 13,99 zł, w pkt 4 – nadał rozstrzygnięciu zawartemu w pkt 1 rygor natychmiastowej wykonalności oraz w pkt 5 – zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1.217 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania, sygn. akt XIII GC 1218/13 (wyrok k. 185).

Apelację od powyższego wyroku wniósł powód, zaskarżając go w części, tj.

w zakresie punktu 2 oddalającego powództwo oraz punktu 5 zawierającego rozstrzygnięcie o kosztach procesu.

Skarżący zarzucił wyrokowi:

1. naruszenie prawa materialnego, tj. przepisu art. 65 § 1 i 2 k.c. w zw. z § 2 umowy przelewu wierzytelności z dnia 13 stycznia 2012 roku oraz § 2 umowy przelewu wierzytelności z dnia 14 stycznia 2011 roku przez dokonanie błędnej wykładni powołanych postanowień umownych, a wyrażającej się w nieuprawnionym, rozszerzającym przyjęciu, że przedmiotem cesji są wierzytelności służące powodowi w oparciu o umowy o roboty dodatkowe z dnia 19 sierpnia 2010 roku oraz 27 września 2012 roku, mimo że w § 2 umowy o przelew wierzytelności z dnia 14 stycznia 2011 roku jednoznacznie wskazano, że przedmiotem cesji jest jedynie wierzytelność wynikająca z umowy o roboty budowlane z dnia 13 lipca 2010 roku;

2. naruszenie prawa materialnego, tj. przepisu art. 65 § 1 i 2 k.c. w zw. z § 2 umowy przelewu wierzytelności z dnia 13 stycznia 2012 roku oraz § 2 umowy przelewu wierzytelności z dnia 14 stycznia 2011 roku przez dokonanie błędnej wykładni powołanych postanowień umownych, a wyrażającej się w nieuprawnionym, rozszerzającym przyjęciu, że przedmiotem cesji są wierzytelności stwierdzone fakturami nr (...) z dnia 3 września 2010 roku, (...) z dnia 30 grudnia 2010 roku, (...) z dnia 30 grudnia 2010 roku, (...) z dnia 30 grudnia 2010 roku, (...) z dnia 29 października 2010 roku, (...) z dnia 26 listopada 2010 roku, mimo że w treści powołanych postanowień umów cesji jednoznacznie wskazuje się, że przedmiotem cesji jest wierzytelność jaka przysługuje powodowi wobec pozwanego z tytułu umowy z dnia 13 lipca 2010 roku w kwocie pozostałej do zafakturowania, zaś faktury nr (...) wystawione zostały przed zawarciem umów cesji, a zatem wierzytelności nimi stwierdzone, jak również uboczne w stosunku do nich wierzytelności o zapłatę odsetek za opóźnienie, nie stanowiły przedmiotu cesji na rzecz (...) Spółki Akcyjnej w W.;

3. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 481 k.c. oraz art. 5 i 9 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych przez oddalenie roszczeń powoda o zapłatę odsetek za opóźnienia w kształcie sformułowanym w pozwie i popieranym w trakcie procesu, mimo że roszczenia te znajdowały swe uzasadnienie w treści powołanych przepisów ustawy, bowiem pozwany opóźniał się ze spełnieniem świadczeń z faktur nr (...) więcej niż 30 dni;

4. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 481 § 1 k.c. oraz art. 482 § 2 k.c. przez niezastosowanie powołanych przepisów i oddalenie roszczenia o zapłatę odsetek za opóźnienie od kwoty 20,44 zł za okres od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty, mimo że Sąd uwzględnił roszczenie w zakresie należności głównej i nie zachodziły podstawy do oddalenia roszczenia w zakresie odsetek za opóźnienie w myśl powołanych przepisów ustawy;

5. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 415 k.c. przez oddalenie roszczenia o zwrot kosztów doręczenia pozwanemu wezwania do zapłaty (tj. 5,65 zł), mimo że pozwany nie dokonując w terminie zapłaty za wskazane w treści pozwu faktury, jak również nie zaspakajając z własnej inicjatywy odsetek za opóźnienie zmusił powoda do wysłania wezwania do zapłaty, a tym samym wyrządził mu szkodę;

6. naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 233 § 1 k.p.c. przez błędną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i niedokonanie jego wszechstronnego rozważenia, a w konsekwencji nieprawidłowe, błędne

ustalenie, że wierzytelności stwierdzone fakturami nr (...) scedowane zostały na rzecz (...)Spółki Akcyjnej w W., mimo że w sprawie brak było dowodów pozwalających na poczynienie takich ustaleń.

Na tej postawie skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie na rzecz powoda kwoty 7.345,98 zł ponad dotychczas zasądzoną kwotę 20,44 zł, tj. kwoty 7.366,42 zł wraz z odsetkami za opóźnienie naliczanymi od powołanej kwoty za okres od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty oraz zasądzenie na rzecz powoda od pozwanego kosztów postępowania przed Sądem I instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, tj. kwoty 1200 zł wraz z należnym podatkiem VAT wg stawki 23%, opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł oraz kosztów doręczenia korespondencji w kwocie 27 zł. Jednocześnie skarżący wniósł o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według dwukrotności stawki określonej w normach przepisanych, tj. kwoty 1200 zł powiększonej o należny podatek VAT według stawki 23% (apelacja k. 193-195).

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o jej oddalenie oraz zwrot kosztów postępowania apelacyjnego (odpowiedź na apelację k. 202- 203).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna i podlega oddaleniu.

Przed przystąpieniem do analizy treści środka zaskarżenia, należy zaznaczyć, że Sąd Okręgowy podziela ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji i jako trafnie i prawidłowo ocenione oraz logicznie wywiedzione ze zgromadzonego materiału dowodowego, przyjmuje za własne.

Przedmiotowa sprawa podlega rozpoznaniu w postępowaniu uproszczonym uregulowanym w art. 505¹k.p.c. - art. 505¹⁴ k.p.c.

W postępowaniu tym apelację można oprzeć na dwóch wskazanych w przepisie art. 505⁹ § 11 k.p.c. podstawach: naruszeniu prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie oraz naruszeniu przepisów postępowania, jeżeli mogło ono mieć wpływ na wynik sprawy.

Nie zasługiwał na uwzględnienie zarzut naruszenia prawa materialnego, tj. przepisu art. 65 § 1 i 2 k.c. przez błędną wykładnię postanowień umownych § 2 umowy przelewu wierzytelności z dnia 13 stycznia 2012 roku oraz § 2 umowy przelewu wierzytelności z dnia 14 stycznia 2011 roku. Zaznaczyć trzeba, że mylnie w treści zarzutu skarżący wskazał, że dotyczy on wykładni umowy cesji z dnia 13 stycznia 2012 roku oraz 14 stycznia 2011 roku. Przedmiotem badania Sądu Rejonowego był bowiem zakres cesji dokonanej przez powoda na rzecz (...) Spółki Akcyjnej w W. umową z dnia 14 lipca 2010 roku, która została włączona w poczet materiału dowodowego i pod kątem treści tej umowy Sąd Okręgowy ocenił podniesiony zarzut apelacyjny.

Skarżący zarzucał, że Sąd Rejonowy bezpodstawnie przyjął, że przedmiotem cesji dokonanej na rzecz (...) Spółki Akcyjnej w W. są wierzytelności przysługujące powodowi przeciwko pozwanemu z umowy o roboty budowlane z dnia 13 lipca 2010 roku stwierdzone fakturami VAT nr (...) z dnia 3 września 2010 roku, (...)z dnia 30 grudnia 2010 roku, (...) z dnia 29 października 2010 roku oraz (...) z dnia 26 listopada 2010 roku. Jak wynika z uzasadnienia Sądu Rejonowego motywy podjętego przez niego rozstrzygnięcia oddalającego powództwo w odniesieniu do grupy faktur VAT nr (...) oraz grupy faktur VAT nr (...) z dnia 26 listopada 2010 roku były odmienne. Wbrew zarzutowi powoda dotyczącego naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. Sąd Rejonowy prawidłowo ocenił zebrany w sprawie materiał dowodowy i uwzględnił okoliczność, że faktury VAT nr (...) dotyczyły należności z umowy o roboty budowlane z dnia 13 lipca 2010 roku, natomiast faktury VAT nr (...) z dnia 26 listopada 2010 roku wynikały z umów o roboty dodatkowe z dnia 19 sierpnia 2010 roku oraz 27 września 2010 roku. W wyniku tego Sąd I instancji ustalił, że przedmiotem cesji były jedynie wierzytelności wynikające z umowy z dnia 13.07.2010 r. o realizację robót budowy budynków mieszkalnych wielorodzinnych wraz z rozbiórką istniejących budynków mieszkalnych i gospodarczych przy ul. (...)/ (...) w Ł., które

zostały stwierdzone fakturami nr (...). Na tej podstawie Sąd I instancji słusznie uznał, że co do tej grupy wierzytelności powód utracił legitymację czynną, gdyż zbył je na rzecz (...)Spółki Akcyjnej w W..

Chybiony jest argument, że faktury te powstały przed dniem podpisaniem cesji, a więc nie były nią objęte. Stosownie do § 1 umowy cesji z dnia 14 lipca 2010 roku przelew obejmował wierzytelności przysługujące powodowi względem pozwanego z tytułu umowy 13 lipca 2010 r. w kwocie pozostałej do zafakturowania netto 10.226.411,17 zł. Nie budzi bowiem wątpliwości, że faktury nr (...) powstały już po zawarciu umowy cesji w okresie wrzesień oraz grudzień 2010 roku, wobec czego zarzuty pozwanego należy zatem uznać za bezpodstawne.

Pozostałe faktury nr (...) z dnia 29 października 2010 roku, (...)z dnia 26 listopada 2010 roku, obejmują wierzytelności wynikające z umów o roboty dodatkowe, kolejno z umowy z dnia 19 sierpnia 2010 roku oraz z umowy z dnia 27 września 2010 roku, a zatem jak słusznie przyjął Sąd Rejonowy nie były one przedmiotem umowy cesji z dnia 14 lipca 2010 roku na rzecz (...) Spółki Akcyjnej w W.. Sąd Rejonowy oddalił żądanie o zapłatę odsetek od należności głównych wynikających z tych faktur z uwagi na niewykazanie przez powoda wymagalności żądanych odsetek, czemu dał wyraz w uzasadnieniu rozstrzygnięcia.

Za niesłuszne należało uznać zarzut naruszenia art. 481 § 1 k.c., art. 482 § 2 k.c. oraz art. 5 i 9 ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (Dz.U. z 2013 r. poz. 403).

Sąd Rejonowy słusznie uznał, że brak było dowodów na doręczenie pozwanemu faktur (...) z dnia 29 października 2010 roku, (...)z dnia 26 listopada 2010 roku. Obie faktury nie były podpisane przez pozwanego, brak było również potwierdzenia, iż zostały przez powoda wysłane pozwanemu. Nieprawdziwe jest twierdzenie powoda, że zgodnie z umową w przypadku braku odmiennego zastrzeżenia w treści faktury uznaje się, że faktura odebrana została przez upoważnionego przedstawiciela pozwanego w dniu jej wystawienia. Brak jest w treści obu umów takiego zastrzeżenia, natomiast w treści § 6 umów wskazano, że rozliczenie za wykonane roboty dokonane będzie na podstawie faktury wystawionej po wykonaniu przedmiotu umowy, a faktura ta zapłacona zostanie w terminie 30 dni od dnia jej doręczenia do siedziby zamawiającego wraz z podpisanymi protokołami odbioru robót przez zamawiającego i wykonawcę. Powód nie wykazał twierdzenia, iż data wymagalności należności pokrywała się z datą wystawienia faktury. W braku potwierdzenia daty doręczenia faktur ze strony powodowej, Sąd Rejonowy prawidłowo przyjął, że jedyną miarodajną w tym zakresie datą jest przyznana przez pozwanego data 31 grudnia 2010 roku, w której mógł zapoznać się z jej treścią, o czym świadczy parafka potwierdzająca wpływ faktury w tej dacie. Tym samym wpłacając należność główną z obu faktur w dniu 31 stycznia 2011 roku, pozwany zmieścił się w wyznaczonym w umowie terminie zapłaty, a zatem powodowi nie przysługują odsetki za opóźnienie określone w art. 481 § 1 k.c.

Odnosząc się z kolei do zarzutu naruszenia stosownie do art. 5 i 9 ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (Dz.U. z 2013 r. poz. 403), uznać go należy za bezprzedmiotowy.

Przepis art. 5 cytowanej ustawy stanowi, że jeżeli strony transakcji handlowej, z wyłączeniem podmiotu publicznego będącego podmiotem leczniczym w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 2-4 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej (Dz.U. z 2013 r. poz. 217), przewidziały w umowie termin zapłaty dłuższy niż 30 dni, wierzyciel może żądać odsetek ustawowych po upływie 30 dni, liczonych od dnia spełnienia swojego świadczenia i doręczenia dłużnikowi faktury lub rachunku, potwierdzających dostawę towaru lub wykonanie usługi, do dnia zapłaty, ale nie dłużej niż do dnia wymagalności świadczenia pieniężnego. Z uwagi na to, że umowy zawarte między stronami przewidywały 30 – dniowy termin zapłaty należności z faktury, powołany przepis nie ma w niniejszej sprawie zastosowania i skarżący nie ma podstaw do powoływania się na jego treść.

Nie zasługiwał na uwzględnienie również zarzut naruszenia przepisów prawa materialnego, tj. art. 415 k.c. dotyczący oddalenia roszczenia o zwrot kosztów doręczenia pozwanemu wezwania do zapłaty. Wskazać bowiem należy, że powód nie sprostął wymogom ciężaru dowodowego z art. 6 k.c. i nie wykazał przesłanek powstania odpowiedzialności odszkodowawczej, która miałyby powstać w związku z wystosowaniem do pozwanego wezwania do zapłaty. Powód

przede wszystkim nie udowodnił, iż rzeczywiście poniósł koszty doręczenia wezwania do zapłaty w podanej wysokości, a także, iż miało to adekwatny związek przyczynowo – skutkowy z zawinionym zachowaniem pozwanego.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako bezzasadną. Kosztami postępowania apelacyjnego na podstawie art. 98 k.p.c. obciążył stronę powodową jako przegrywającą to postępowanie zasądzając na rzecz pozwanego kwotę 600 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym (wynagrodzenie pełnomocnika pozwanego zostało ustalone na podstawie § 6 pkt 4 w zw. z § 12 ust 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu - tekst jedn. Dz. U. z 2013 r., poz. 490).